

Avelsanalysen, sammanfattning av de viktigaste punkterna:

■ Vi har idag i Sverige en tillräckligt stor avelsbas för att utan risk för inavel kunna fortsätta dobermannaveln, även om vi inte skulle importera en enda hund till.

■ Vi utnyttjar en för liten del av den avelsbas som faktiskt finns, det vill säga vi parar med samma hundar och de hundar som används är ofta syskon eller halvsyskon.

När vi importerar/parar med utländska hundar är det hundar med gener som i stor utsträckning redan finns här – de tillför inget "nytt blod".

Detta gör att vi trots att vi har tillräcklig avelsbas ändå riskerar inavelsskador på sikt.

■ Även om några hanar är far till mer än 75 valpar, vilket genetiker anger som maxantal, är det ändå inte så mycket att man kan tala om matadoravel i rasen. Däremot har vissa avelsdjur för många barnbarn, det vill säga att deras söner blivit hårt använda i aveln.

■ Många hanar används i avel redan före två års ålder, dvs innan man vet så mycket om hanens fysiska och mentala status. Dessutom får han för snabbt fler kullar innan de första hunnit utvärderas.

■ De flesta uppfödare idag håller sig under inavelsnivå på 6,25 procent. (Den absoluta maxgräns genetiker sätter för enskilda parningar)

■ HD-felen har minskat sedan toppen 1999 och rasen har överhuvudtaget inga problem med grav HD. Trots det finns fortfarande enstaka hundar med HD-fel som används i avel.

■ PHTVL/PHPV har sjunkit till så låg nivå att det finns anledning att diskutera om det är rimligt att fortsätta med allmän ögonspeglning.

■ Uppfödarna utnyttjar i för liten utsträckning MH-resultaten när de väljer avelsdjur. Få avelshundar är bruksprovade eller korade.